

naar der ikke findes Lovregler derom. Vi bevæger os her paa et ganske særligt Omraade, der gør det urigtigt at vedtage saadanne Lovbestemmelser. Det kan nemlig ikke bestrides, at der er adskillige Tilfælde, hvor Folk vil være taknemmelige for at faa en Søn eller Datter — unge Piger oplæres jo ogsaa i stor Udstrækning i disse Fag — i Lære hos en Læremester, der ellers er utilbøjelig til at tage Lærlinge og kun vil gøre det, hvis han ligefrem opnaar Betaling derfor. Det er alle den Slags Forhold, som gør, at det vil være upraktisk — rent bortset fra de Indvendinger, man ellers kan have derimod — at gaa til Lovbestemmelser paa dette Omraade.

Om de Forskelligheder, der i øvrigt er mellem Lærlingeloven af 1889 og det foreliggende Lovforslag, skal jeg i al Korthed gøre et Par Bemærkninger. Lovforslaget omfatter enhver Person under 18 Aar, der antages til at arbejde i en af de Virksomheder, Loven skal gælde for, medmindre de paagældende antages til Arbejde, som ikke falder ind under Udøvelse af Faget, eller til Specialarbejde. Det har været Genstand for mange Overvejelser, hvorledes det kunde fastslaaes, hvilke Fag der hørte ind under Loven, og som Resultat af disse Overvejelser har jeg bragt i Forslag under Sagens Gang her paa Rigsdagen, at der blev givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse til efter Samraad med Handelsministeren og efter en forudgaaet Forhandling med de paagældende Fags Organisationer at afgøre Spørgsmaalet om, hvorvidt et Fag eller en Del deraf, for hvis Lærlinge der ikke hidtil har været anvendt Lærlingekontrakter, maatte anses som henhørende under Loven. Det er utvivlsomt en praktisk Bestemmelse, der kan bevirke, at man faar Lejlighed til at overveje de mange forgrenede Spørgsmaal, som her kan rejse sig, paa en rolig og saglig Maade. Til denne Bestemmelse sluttede da ogsaa hele Folketingsudvalget sig.

Ifølge § 2 er som Hovedregel kun Personer, der er særlig fagligt uddannede, berettigede til at uddanne Lærlinge. Her kan rejse sig Tvivlsspørgsmaal om, hvorvidt en Person efter sit Kendskab til Faget kan betragtes som fagligt uddannet, selv om han maaske ikke har haft det Antal Læreaar i Faget, som ellers kræves i det paagældende Fag.

Jeg har foreslaaet, at saadanne Tvivlsspørgsmaal afgøres af Indenrigsministeren efter Samraad med Handelsministeren. Det

er givet, at ethvert enkelt Tilfælde vil blive nøjere undersøgt. — I øvrigt giver § 2 nærmere Regler for, hvorledes man skal forholde sig overfor Misbrug af Lærlingen.

I § 3 er Maksimum for Læretidens Varighed fastsat til 5 Aar ligesom tidligere. Tiden i de enkelte Fag bestemmes nærmere i Kontrakten. Der aabnes Adgang til, at Læretiden kan afbrydes indtil et Aar, for at Lærlingen kan faa Tid til at besøge teoretiske Undervisningskursus. I § 4 bestemmes det, at Mesteren skal betale den i § 11 omhandlede Undervisning i Handels- eller tekniske Skoler, ligesom Læremesteren skal bestride Udgifterne ved Aflæggelse af Læreprøven, hvor Adgang dertil haves.

I § 7 fastsættes det, at Arbejdstiden for Lærlinge som Regel ikke maa være længere end for udlærte Medhjælpere i samme Virksomhed. Der er ingen Regel uden Undtagelse. Naar Lærlingen skal have en praktisk Uddannelse, maa han udføre det Arbejde, der er i Virksomheden. Indenfor Handelen f. Eks. er der Tider paa Aaret, da Arbejdstiden ikke kan holdes indenfor bestemte Rammer, og da maa Lærlingen naturligvis være med i det Arbejde, som har stor praktisk Betydning for hans Uddannelse. Derfor er der særlige Regler for Handelslærlinge. Noget lignende gælder for Barber- og Frisørlærlingene. Efter Anmodning af dette Fag har jeg under Behandlingen af Sagen foreslaaet Bestemmelser, hvortil Folketinget har sluttet sig. — I § 8 tilsikres der Lærlingene et ugentligt Fridøgn.

I § 9 var der en Bestemmelse i det oprindelige Lovforslag, hvorefter Hustugten indskrænkedes til at gælde for Lærlinge under 16 Aar. Efter den nugældende Lov er de mandlige Lærlinge under 18 Aar, ikke kvindelige, Hustugt undergivne. Dette indskrænkedes i Lovforslaget til at gælde mandlige Lærlinge til det 16de Aar, men denne Bestemmelse udgik under Behandlingen i Folketinget.

I § 10 aabnes der Adgang til i visse Fag efter Indstilling af Fagets Arbejdsgiver- og Arbejderorganisationer at indføre tvungne Læreprøver. Nærmere Regler om Ordningen vil finde Plads i Indstillingen fra Fagets Organisationer, og Indenrigsministeren vil da have at følge en saadan Indstilling. I denne Bestemmelse ligger der efter min Mening Mulighed for en god Udvikling af Forholdene i Fagene.

I § 11 bestemmes der, at den teoretiske Undervisning som Regel skal finde Sted efter